

„Upřímně řečeno, si tím nějak nejsem jistá...“

Ty tři ženy na pozadí bavícího se davu, který prováděl nekončící tanec páření, působily divně. Lidé flirtovali, otírali se o sebe, házeli po sobě koketními pohledy. Charakteristický omamný odér sexuální žádostivosti byl všude ve vzduchu. Zatímco ony se soustředily jen samy na sebe, obklopené jakousi neviditelnou bariérou jako jediné nevysílaly žádné znaky. Dva nedaleko stojící borci s nagelovanými módními kohouty a láhvemi mexické Coronay v rukou je zhodnotili jednoduše: „Oběti vlastních vibrátorů“. A ony se zatím, aniž by si byly vědomy toho, že právě dostaly nálepku „prošlé zboží“, přely o to, která se má v životě hůř.

„Áj, holky, to já mám depresi, mě nechal borec. Tak buďte trochu ohleduplnější a přestaňte si naříkat.“ Heda objednala další rundu. „Ke všemu mě vylili z práce.“

„Samas dala výpověď“, připomněla jí Sára.

„No a co z toho? Pracovala jsem tam tolik let, měli by přece vědět, že nemají brát vážně všechno, co udělám. A kromě toho, když jsem psala výpověď, měla jsem menstruaci, a v těch dnech jsem vždycky hrozně radikální. A tehdy mě navíc ještě miloval...“

Hedě jen samou vzpomínkou na slečinku s umělými nehty, která zabrala její místo po boku Měška, povyskočil tlak. Napila se svého drinku, pak ještě jednou, až zahlédla dno sklenice. Smutně jí prolétlo hlavou, že to je další dno, na které ve svém životě dosáhla, a jen Bůh ví, kolik jich ještě bude.

„A všechno kvůli mému příjmení,“ vypadlo z ní.

Dívky se i přes zápasení s účinky alkoholu snažily sledovat nit jejího komplikovaného rozumování.

„Jak to? Nechal tě, protože se tak jmenuješ?“

„Právě že ne. Nechal mě, protože se tak nejmenuju.“

„Aha,“ pokývaly chápavě hlavou a přemýšlely, jestli se Heda už úplně opila, nebo ještě něco snese.

„...protože jeho první láska se příjmením jmenovala Borsuk, druhá Świstak,“ vyjevila Heda čím dál udivenějším přítelkyním. „A já... a já...“

„A ty se jmenuješ Gładyszewska, a co má sakra být?“ Urša si málem dala cigáro do oka.

„No právě! Víte, jak se jmenuje ta potvora, se kterou bude mít dítě?“

Urša i Sára strnuly, neboť si perfektně pamatovaly staročínskou maximu: Než položíš otázku, zamysli se, zda chceš skutečně znát odpověď. Přesto to riskly.

„Jak?“

„Wiewiórka. Jmenuje se Żaneta Wiewiórka!“³

Na chvíli zavládlo trapné ticho. A pak divoký, hysterický záchvat smíchu.

„Víš...“ Sára jen obtížně zadržovala chichotání, „...evidentně má slabost pro kožešinové savce. Měla bys s ním spíš soucítit, určitě má už na krku Spolek pro ochranu zvířat.“

„A kromě toho, má to i své výhody.“ Již spoustu let vdaná žena se dostala na jí dobře známou půdu. „Aspoň z tebe v noci nikdo nestahuje peřiny, nechrápe ti do ucha, nenechává v koupelně binec, neužívá tvůj krém na holení.“ Urša se viditelně rozjížděla.

„Já bych moc chtěla, aby mi někdo nechával v koupelně binec...“ Sára náhle zvažněla. „Se vším se musím potýkat sama. Musím všechno umět: spravit zámek, karmu, opravit přerušovaný spoj, posvítit si na lišky, co mi podlézají plot. Cítím se tak sama...“

„Holka, ty ses snad zbláznila!“ Urša se tentokrát opravdu bodla do oka, ale byla tak rozčilená, že to ani necítila. Na konečcích řas se třásla trocha popela.

ARABELA

serial dla dzieci

13 odcinków; reż. Vaclav Vorlicek; 1980, Czechosłowacja

Trudno powiedzieć, co przyciągało w tym serialu bardziej. Możliwość błyskawicznej zmiany rzeczywistości za pomocą zaczarowanego pierścienia? Jeden obrót i nie lubiany nauczyciel staje się Myszką Miki, a dyrektor szkoły gąsienicą... Czy może zjawiskowa uroda odtwórczyni roli głównej?

„Arabela” jest dziełem twórczego duetu Vaclav Vorlicek i Milos Macourek. *To szczególne imię zaczerpnąłem ze swojego dzieciństwa – opowiada pierwszy ze scenarzystów. W książce Dickensa, „Klub Pickwicka”, pojawia się młoda dziewczyna o imieniu Arabela. Zrobiła na mnie wrażenie i kiedy potem szukałem imienia dla księżniczki, przypomniałem sobie o niej.* Pan Vaclav dodaje, że imię egzotycznie brzmiało tylko w naszej strefie kulturowej. W Niemczech, gdzie pokazywano serial, spotykano je choćby w bawarskich rodach.

Nie było łatwo wybrać aktorkę do roli głównej. Początkowo szykowało się na to miejsce Libuše Šafránková. *Byłem przeświadczony, że będzie ją grać Šafránková, ale niestety okazało się to nie-*

realizacja – wspomina reżyser. Libuška była po prostu zaangażowana w inne rzeczy, a nas czekał niemal rok zdjęć. Ostatecznie wybrano dwudziestolatnią wówczas Słowaczkę, Janę Nagyovą.

Ona miała łatwo. Producentom nie podobał się jej akcent, więc zastosowano dubbing! Ostatecznie to właśnie Šafránková użyczyła Arabeli głosu. W tym oczywiście nie wiedzieliśmy, bo na początku lat 80. polska telewizja pokazała serial z włas-

na, świetną zresztą oprawą aktorską. Szkoda, że zabrakło jej w powtórnych emisjach na antenie TV 4 (2006 rok).

„Arabela” przyniosła Nagyovej w Czechosłowacji niesamowitą popularność. Dotyczyło to zresztą wszystkich występujących w serialu aktorów. Vladimír Menšík – czyli pan Mejer, który znalazł dzwoneczek i rozpoczął komunikację między światem ludzi i baśni – był oczywiście znany wcześ-

KOCZYŃSKI, Bartek. *333 popkulturowe rzeczy PRL*. Poznań : Vesper, 2007, s. 20-22. Hesło: Arabela

